

тикалност спрямо хоризонтално прострение свят. Тук трябва да изтъкнем, че мъдростта, знанието, с които героят сам характеризира себе си („Аз зная що е пек, аз зная що е буря“), допълнително усилват усещането за неговата вертикална особеност. В края на творбата изобразителният ракурс, както и гледната точка на лирическия Аз, преминават в своята противоположност: настъпва едно снизяване на тази *метапозиция* спрямо света, едно свличане-потъване надолу. Отново загадката добива надмощие и се вертикализира: „А медлено ще чезне вечерна позлата / по висоти, остали тайна за мечтата.“ Макар в този текст Яворов да е предимно пластичен, да избягва употребата на типично декадентски категории (*върх, бездната ужасна*), той отново премисля битието като абсурдна загадка, пред която човешкият устрем е безпомощен, напразен и безсмислен. Поради това „В часа на синята мъгла“, където също присъстват символичните измерения на човешката екзистенция (*утрината-пролет – прижурицото слънце – вечерния хлад – оня час на синята мъгла*), би могло да се възприеме и причисли към оня кръг поетически текстове на Яворов, които дотук с по-голямо или по-малко основание наричахме *сизифовски*. Отправените в началото на текста глобални въпроси, поривът по *отвъд*, се стопяват в предусещането на едно почти *нирванно* състояние, което игнорира всеки порив-питане, всяко желание за проникване отатък.

Подобни изводи за несъмненото асимилиране на *върха* от *бездната* в най-късната Яворова поезия поражда въпроса: не е ли именно *бездната* символичният знак, а също така и сетивният наглед на състоянието *нирвана*? Въпрос, който изглежда напълно излишен при наличието на едноименния Яворов текст, но който би могъл да прозвучи далеч по-интригуващо, ако припомним, че „Нирвана“ е късният наслов (от 1914 г.), че самият поет е съзрял същностната концептуалност на тази символика твърде късно и че преименувайки „Вечните води“ в „Нирвана“, той не само концептуализира един свой текст, но променя и ця-